olli, fiski sabeti iggale pole ueste pallojaid, et robkemine rahwast tulleks. Maanteed ja körtsid ollid terahwast täis, otsego olleks kuskil liggimail lata lükumas.

Wana wend Reinowadder seisis koddu ahjo peal ja ei ussaldanud wõeraspeole tulla, kuhhu mehhike nahha ehk olleks münud. Tõutatud tekäik ei tulnud temale mele, waid mõtted käisid ue üllekohtuse tõ peale. — Kuninga kotta olli neil päiwil üks wana kulus laulik ja kandletöja tulnud, kes mõnda kentsakat luggu Reinowadderi issa-issast rahwale kulutas. Neid lauluse kuuldes läks ellajate selts wägga rõemsaks: wõitles, üppas, kopsis päid ja sarwi kokko, laksatas nokka, ehk sillis sulgi ja karwu silledaks. Poisikesed puhhusid sarwe, löid supilli, ajjasid lehtpilli ja pao-willet, et mets laksas. Tüttarlapsed teggid kassi-märssisi, kaste einast sanikesi ja punusid lillesi lindi wisi kokko, mis pärja peale pannid. Kriimsilma emand olli kuningasa käest ue saksawärki tanu sanud; uhkus ajjas wanamori niña körgeks. Messikäppa wanem lellepoeg, Wändra-päts, üks naljakas koera-ammas, oskas Pohla ja Mustlase tantsi, mis köikidele keña olli wadata.

Jubba ollid kahhekssa peo-päwa üllemal lustis möda läinud, seal astus pissoke koddojäänes, Kaninken niimi, kuninga ette, kumardas werrise päga ellandlikult ja ütles nukral melel: „Issand! kuningalik issand! ja üllemad rigi nõuomehhed! allastage miño wäetikese peale. Miña waene ollin mõrtsuka Reinowadderi küsis, et wacwalt elloga pecsin. —

Eile weike keskommiko aeal juhtusin teed käies Kurjasünnitus möisa wärrawasse, kus Reinowadder murru pingil kõhhuli maas olli; ramat seisis tema niña ees. Ma astusin tassase sammuga temast möda. Lipsti! kargas ta korraga maast üllesse ja astus lahkelt terretades mulle wasto. Enne kui aega sain terretamist wastowõtta, tundsin ta mõrtsuka küned jubba kuklas. Ruttust kõhhuli eites peasin waewaga tema käest, pistsin kui tuul punuma. Reinowadder ähwardas täie suuga: kül ma so raipe kassuka teinekord pärrin! Miña andsin jalgile lõhna, et kannud wälkusid; ei ehmatus annud aega tähhele panna, kudda üks körw mõrtsoka kätte jänud. Werriseks kriimustatud pääst nääte tema rabbamise jälgi. Se on awwalik kangekaelus ja kuningliko wolli põlgtus, kui nisuggune röwel ja mõrtsokas waggaid tekäijaid kiusab ja neile — „

Koddojäänese juttu löppetas sõnakas warres, lianimega Wargasilm, kes kuninga ees nokka kuñardades ütles: „Auorikkas issand, wäggew kuningas! wägga nukraid leina sõnumeid pean teile kulutama. Ädda ja ahhastus tõmbawad kelepaelad kangeks! Ei jõua ni pikkalt willetsust teile kulutada kui tarwis lähheks. Juttustamine löhhub uest mo kurwa süddame russuks: oh willetsat luggu! Kes muña koresi ilmale tulnud, kaewago miño ahhastust! — Ommiko essimese kukke aeal wõtsime käo petmise wasto mõne wihm-usskese suruseks, pañime kingad jalga ja akkasime koddunt tullema. Terraw-